URASHIMA TARŌ

A fost odată, demult de tot, un tânăr pescar pe care-l chema Urashima Tarō. Deși muncea din greu, din zori și până-n noapte, abia reușea să-și ducă traiul de azi pe mâine împreună cu bătrâna sa mamă.

Într-o toamnă, vânturile reci de nord începură să bată tot mai puternic, de la o zi la alta, iar marea deveni atât de furioasă încât nici cei mai curajoși oameni nu se încumetau să iasă la pescuit. Urashima era tare nefericit. Ar fi fost în stare să-și dea viața numai să nu-și vadă mama răbdând de foame.

Într-o bună zi vânturile violente de nord încetară pe neașteptate, iar marea deveni parcă și mai blândă ca înainte. În culmea bucuriei, Urashima o porni în larg cu noaptea-n cap. Dar ca un făcut, peștii dispăreau în larg de-ndată ce tânărul arunca undițele și plasele, astfel că de la răsăritul soarelui și până la amiază nu reuși să prindă decât un singur peștișor. Aproape de asfințit, simți o smucitură puternică, gata-gata să-i smulgă undița din mină. Era convins că prinsese un pește foarte mare. Bucuria lui Urashima era fără margini și manevră undița cu atâta dibăcie încât în numai câteva clipe prada ajunse la suprafața apei. Dar nu era un pește, ci o broască țestoasă uriașă! Desfăcu cârligul dezamăgit și aruncă broasca în mare. Cine ar fi cumpărat o broască țestoasă, și încă una atât de mare?

La căderea nopții, trase barca pe mal și o porni spre casă, pe un drum colbuit și întunecos, cu un singur peștișor în traistă.

A doua zi, vânturile de nord se porniră din nou, parcă și mai aprige ca înainte. Marea clocotea ca un cazan. Nici vorbă să mai poată pescui. Urashima mergea deznădăjduit de-a lungul țărmului, urmărind cu privirea rătăcită apele învolburate ale mării.

Deodată, uriașa țestoasă pe care tânărul pescar o aruncase din undiță, cu o zi înainte, își înălță capul printre

valuri, spunându-i:

— Urashima! îl strigă ea, îți mulțumesc din suflet că m-ai salvat ieri. În semn de recunoștință, te duc la Palatul Dragonului, dacă vrei. Aș fi tare fericită să te răsplătesc pentru binele ce mi-ai făcut. Te rog, urcă în spinarea mea.

Deși puternic atras de invitația broaștei țestoase, Urashima ezita, gândindu-se la mama lui.

— Nu fi îngrijorat, îl îmbărbătă broasca, ghicindu-i parcă gândurile, n-o să lipsim decât două sau trei zile.

Urashima își învinse nehotărârea și urcă vioi pe carapacea uriașei broaște țestoase. Cu Urashima în cârcă, broasca porni în adâncurile mării. Merseră ei ce merseră, printr-o zonă mohorâtă și tulbure, până ajunseră la poarta strălucitorului Palat al Dragonului. De îndată, prințesa palatului, întovărășită de domnișoare de onoare frumos îmbrăcate și de o mulțime de pești, ieșiră în întâmpinarea lui Urashima în sunetele unei muzici fermecătoare.

Odată intrat în palat, Urashima fu cinstit cu cele mai înalte onoruri. Banchetele se ținură lanț, iar bucatele servite de încântătoarele domnișoare de onoare erau atât de gustoase, încât nu se mai sătura mâncând. Minunate erau și dansurile peștilor și muzica divină ce părea să vină din măruntaiele mării. Urashima era fascinat și nu-i mai venea să plece. Cele trei zile trecură repede și Urashima își amâna mereu plecarea până ce, iată, se împliniră trei ani de la sosirea lui în Palatul Dragonului.

Se hotărî, în sfârșit, să plece. Când își anunță hotărârea, prințesa îi înmână o casetă triplă, Tamatebako, spunându-i:

— Umblă sănătos, Urashima, iar această casetă să n-o deschizi decât la mare necaz.

Cu frumoasa casetă sub braț, tânărul pescar încălecă pe carapacea broaștei și o porni spre casă.

Când ajunse în satul natal constată cu surprindere că munții și râurile nu mai arătau ca altădată, iar locul arborilor semeți pe care-i știa pe dealuri fusese luat de pomi tineri. Nu-i venea să-și creadă ochilor ce schimbări

uriașe se petrecuseră în acest răstimp cât lipsise.

Întâlni curând un bătrân, pe care nu-l cunoștea, lucrând într-o fermă.

— Spune-mi, te rog, unchieșule, îl cunoști cumva pe Urashima Tarō? întrebă Urashima.

— Am auzit de un om cu numele de Urashima Tarō, răspunse bătrânul. Eram copil când bunicul povestea că pe vremea tinereții lui, Urashima ar fi plecat la Palatul Dragonului, dar nu s-a mai întors.

De prisos să mai spunem că mama lui Urashima murise de mult. Iar când a ajuns acolo unde se născuse, urmele casei dispăruseră ca șterse cu buretele. Doar grădina se mai cunoștea, dar o năpădiseră buruienile.

Oamenii și locurile copilăriei lui se schimbaseră atât de mult încât Urashima nu știa ce să mai facă și încotro s-o apuce. Își aminti atunci de caseta primită de la prințesă și se hotărî s-o deschidă. În prima cutie găsi o pană de cocor. Când ridică capacul celei de-a doua cutii, un fum alb îl înconjură ca o adiere parfumată. Odată cu risipirea fumului, Urashima se preschimbă într-un bătrân cu plete dalbe, uitat de ani.

În cea de-a treia cutie găsi o oglindă. Privind în ea, fu surprins să descopere chipul unui om atât de bătrân. Înainte să înțeleagă ce s-a întâmplat, fulgul de cocor fu ridicat în văzduh de o pală de vânt. Când vântul slăbi, fulgul căzu pe spatele încovoiat al lui Urashima, care se preschimbă într-un cocor. Astfel, în timp ce Urashima-cocorul își luă zborul spre înaltul cerului, uriașa broască țestoasă apăru din valurile mării și privi spre cocorul ce dispărea în zarea albastră.

Bătrânii spun că broasca țestoasă nu era alta decât prințesa Palatului Dragonului, fiica Zeului mării.

Basm japonez repovestit de George Nicolescu

Sursa: *Povești nemuritoare, vol. 24,* 1982 [p. 134- 137]